

Sygnatura akt IIK 407/14

2 Ds. 493/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rembiasz

Protokolant: Małgorzata Posłuszna

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku Jarosława Stasika

po rozpoznaniu dnia 25 listopada 2014 roku sprawy karnej

M. B.

urodzonego (...) w N.

syna T. i M. z domu M.

oskarżonego o to, że:

w okresie od września 2012 roku do lutego 2014 roku w K., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kłodzku sygn. akt III RC 737/12 z dnia 13 listopada 2012 roku obowiązku opieki nad małoletnim synem K. B. poprzez nielożenie na jego utrzymanie przez co naraził wyżej wymienionego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

to jest o czyn z art. 209§1 kk

I. oskarżonego M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 209§1kk i za to na podstawie art. 209§1kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,-

II. na podstawie art. 63§1kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 16 grudnia 2014 roku do dnia 02 stycznia 2015 roku,-

III. zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku, Wydział II Kamy w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Rembiasz

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko M. B.

oskarżonym o przestępstwo z art.209§1 kk z urzędu

w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej na podstawie art.105§1 kpk

postanawia:

sprostować oczywistą omyłkę pisarską w wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 3 lutego 2015r. sygnatura IIK 407/14 w ten sposób, że w zamiast daty wydania wyroku oraz daty rozpoznania sprawy określonej jako „25 listopada 2014” wpisać „3 lutego 2015”

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku w wyroku z dnia 3 lutego 2015r. sygn. akt IIK 407/14 na skutek oczywistej omyłki pisarskiej, błędnie określił datę wydania wyroku oraz rozpoznania sprawy,. Podczas gdy z protokołu rozprawy wynika, iż sprawę rozpoznano i wydano wyrok w dniu 3 lutego 2015 r.

Jak wynika z art.105§1 kpk, oczywiste omyłki pisarskie w orzeczeniach można sprostować w każdym czasie, zatem wskazaną wyżej omyłkę pisarską należało sprostować w trybie art. 105§1kpk

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. B. przez okres około 10 lat pozostawał w nieformalnym związku z D. T.. Ze związku tego pochodzi małoletni syn wymienionych, K. B.. W 2010 roku para podjęła decyzję o rozstaniu. Małoletni zamieszkał z matką.

/dowód: zeznania świadka D. T. – k. 24 – 25, 71 – 72, 106 – 107, 229 - 230

częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. B. – k. 83 – 85, 229

Z uwagi na fakt, że oskarżony nie łożył na utrzymanie syna, D. T. wniosła do sądu pozew o alimenty. Wyrokiem zaocznym z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku zasądził od oskarżonego M. B. na rzecz małoletniego K. B. raty alimentacyjne w kwocie po 400 złotych miesięcznie, płatne najpóźniej do dnia 15 – ego każdego miesiąca z góry z odsetkami ustawowymi w przypadku zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z rat, do rąk jego matki D. T. poczynając od dnia 01 września 2012 roku. Oskarżony, pomimo wskazanego powyżej orzeczenia, nie zapłacił na rzecz syna ani jednej raty. Nie przyczyniał się do utrzymania syna także w inny, chociażby niemajątkowy sposób.

/dowód: zeznania świadka D. T. – k. 24 – 25, 71 - 72, 106 - 107, 229 - 230

wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12) – k. 28

W dniu 06 sierpnia 2013 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku zaświadczył o bezskuteczności egzekucji przeciwko oskarżonemu M. B., a prowadzonej na mocy wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12).

/dowód: zaświadczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku z dnia 06 sierpnia 2013 roku ((...)) – k. 3

zeznania świadka A. B. – k. 57 – 58, 230

Na mocy decyzji Burmistrza Miasta K. z dnia 19 sierpnia 2013 roku o nr T- (...) przyznano D. T. świadczenie z funduszu alimentacyjnego na osobę uprawnioną, do ukończenia 18 roku życia, a przyznane na K. B. w kwocie 400,00 złotych miesięcznie. Świadczenie to przyznano na okres od dnia 01 października 2013 roku do dnia 30 września 2014 roku.

/dowód: decyzja Burmistrza Miasta K. z dnia 19 sierpnia 2013 roku o nr T- (...) – k. 2

Oskarżony M. B. nie figuruje w prowadzonej przez Powiatowy Urząd Pracy w K. ewidencji osób bezrobotnych.

W okresie od 01 stycznia 2013 roku do 16 kwietnia 2014 roku oskarżony nie był objęty ubezpieczeniami społecznymi i ubezpieczeniem zdrowotnym.

/dowód: pismo Powiatowego Urzędu Pracy w K. z dnia 03 kwietnia 2014 roku – k. 19

zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 16 kwietnia 2014 roku – k. 33

zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 16 kwietnia 2014 roku – k. 88

pismo Powiatowego Urzędu Pracy w K. z dnia 28 sierpnia 2013 roku – k. 111

W okresie od września 2012 roku do lutego 2014 roku oskarżony utrzymywał się z podejmowanych sporadycznie prac dorywczych oraz zatrudnienia w firmie (...) w Czechach.

/dowód: zeznania świadka D. T. – k. 24 – 25, 106 - 107, 229 - 230

zeznania świadka P. M. – k. 59 – 60, 230

częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. B. – k. 83 – 85, 229

Oskarżony jest osobą bezrobotną. Posiada dwoje małoletnich dzieci w wieku 8 lat oraz jednego roku. Aktualnie pozostaje na utrzymaniu rodziny.

/dowód: częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. B. – k. 83 – 85, 229

Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie lub odwykowo.

/dowód: częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. B. – k. 83 – 85, 229

Oskarżony był pięciokrotnie karany sądownie, w tym ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 11 marca 2014 roku (sygn. akt II K 673/13) za czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, którym to wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

/dowód: karta karna – k. 224 - 225

Oskarżony M. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przez oskarżyciela publicznego czynu. Wyjaśnił, że utrzymywał K. B. w czasie kiedy pozostawał w konkubinacie z jego matką, D. T.. Przyznał, że przestał łożyć na utrzymanie małoletniego po rozstaniu z byłą konkubiną. Jako przyczynę wskazał brak zatrudnienia i związaną z tym ciężką sytuację materialną. Wyjaśnił także, że w międzyczasie założył ponownie rodzinę, urodziło mu się drugie dziecko. Zaprzeczył jakoby wiedział o zapadłym wobec niego wyroku zaocznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozostawiła Sądowi żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony M. B. jest sprawcą i jest winien popełnienia zarzucanego mu przez oskarżyciela publicznego czynu.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie znalazły oparcie przede wszystkim w częściowych wyjaśnieniach oskarżonego M. B., zeznaniach świadków D. T., P. M. i A. B., a ponadto także w dowodach z dokumentów w postaci zaświadczenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku z dnia 06 sierpnia 2013 roku (Kmp 95/12), decyzji Burmistrza Miasta K. z dnia 19 sierpnia 2013 roku o nr T- (...), pismach Powiatowego Urzędu Pracy w K. z dnia 03

kwietnia 2014 roku i z dnia 03 kwietnia 2014 roku, zaświadczeniach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 16 kwietnia 2014 roku oraz z dnia 28 sierpnia 2013 roku i wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12).

Na podstawie dowodu z wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12) Sąd ustalił, że oskarżony M. B. zobowiązany został do uiszczania na rzecz małoletniego K. B. rat alimentacyjnych w kwocie po 400 złotych miesięcznie, płatnych najpóźniej do dnia 15 – ego każdego miesiąca z góry z odsetkami ustawowymi w przypadku zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z rat, do rąk jego matki D. T. poczynając od dnia 01 września 2012 roku.

Na podstawie dowodu z zeznań świadka D. T. Sąd ustalił, że oskarżony M. B., pomimo zapadłego orzeczenia, nie płacił zasądzonych na rzecz małoletniego K. B. alimentów, co stanowiło podstawę do wszczęcia przeciwko oskarżonemu postępowania egzekucyjnego. Z zeznań tych wynika jednoznacznie, że w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, oskarżony nie interesował się także w jakich warunkach żyje pokrzywdzony, czy jego matka posiada jakiegokolwiek źródło utrzymania, a jeżeli tak to, czy jest ona w stanie w pełni zaspokoić podstawowe potrzeby życiowe K. B.. Co więcej, oskarżony całkowicie zerwał ze swą rodziną kontakt. Nie telefonował do dziecka, nie pisał, nie czynił też żadnych starań o zadośćuczynienie - w inny aniżeli finansowy sposób - swemu obowiązkowi alimentacyjnemu. Na podstawie dowodu z zeznań D. T. Sąd ustalił także, że w okresie od września 2012 roku do lutego 2014 roku sytuacja bytowa pokrzywdzonego była tak zła, że jego matka zmuszona została do korzystania z pomocy swojej rodziny oraz funduszu alimentacyjnego. Z zeznań tych wynika, że zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych pokrzywdzonego odbywało się wówczas wyłącznie kosztem znacznego wysiłku świadka. Świadek ta zaznaczyła przy tym, że według jej wiedzy, oskarżony nie szukał zatrudnienia, a jedynie miał się sporadycznie prac o charakterze dorywczym.

Zeznania D. T. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Są one bowiem spójne, logiczne i konsekwentne. Poza tym znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a zwłaszcza w dowodzie z dokumentów w postaci zaświadczenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku z dnia 06 sierpnia 2013 roku (Kmp 95/12) oraz decyzji Burmistrza Miasta K. z dnia 19 sierpnia 2013 roku o nr T- (...). Co więcej zeznania D. T. znajdują także potwierdzenie w zeznaniach świadków A. B. i P. M.. Świadek A. B. wskazała bowiem jednoznacznie, że oskarżony nie uiszczył żadnej kwoty na poczet alimentów, a prowadzona przeciwko niemu egzekucja była całkowicie bezskuteczna; świadek P. M. zeznała natomiast, że oskarżony faktycznie nie interesował się losem małoletniego pokrzywdzonego, i nic jej nie wiadomo na temat tego, by przekazywał na jego rzecz jakiegokolwiek fundusze. Dowody te we wzajemnym powiązaniu składają się na jednolity i spójny ciąg poszczególnych wydarzeń jakie miały miejsce z udziałem oskarżonego oraz małoletniego pokrzywdzonego. Nie znajdując żadnych podstaw do kwestionowania ich mocy, dowody te, Sąd obdarzył walorem pełnej wiarygodności.

Za częściowo wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego M. B., który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przez oskarżyciela publicznego czynu i wyjaśnił, że utrzymywał K. B. wyłącznie wtedy kiedy pozostawał w konkubinacie z jego matką, D. T.. Oskarżony przyznał, że przestał łożyć na utrzymanie małoletniego po rozstaniu z byłą konkubiną. Jako przyczynę wskazał brak zatrudnienia i związaną z tym ciężką sytuację materialną. Wyjaśnił także, że w międzyczasie założył ponownie rodzinę, urodziło mu się drugie dziecko i, co oczywiste, zmuszony był zabezpieczyć jego byt. Takiej treści wyjaśnieniom oskarżonego nie sposób dać wiary w całości. Zważyć bowiem należy, że oskarżony w krytycznym czasie pracował dorywczo, przez krótki czas zatrudniony był też w fabryce (...) w Czechach. Bezspornym zatem jest, że wbrew twierdzeniom oskarżonego mógł on, w miarę możliwości, przekazywać nawet niewielkie kwoty na rzecz swego małoletniego syna. Oskarżony, który jest w pełni władz umysłowych, zdawał sobie sprawę, że pokrzywdzony był w wieku przedszkolnym, a więc potrzebuje odzieży, obuwia itp. Jednocześnie M. B. miał świadomość tego, że matka jego dziecka zmuszona jest samodzielnie ponosić ciężar finansowy związany z wychowywaniem tak małego dziecka. Uznać zatem należy, że oskarżony sam, złośliwie i ze złej woli zadecydował, że w żaden sposób nie będzie przyczyniał się do zaspokojenia potrzeb życiowych swego dziecka. Oskarżony zupełnie zatem zbagatelizował fakt, że w normalnie funkcjonującej rodzinie działania obojga małżonków polegają na jednoczesnym wykonywaniu obowiązku zaspokojenia potrzeb konsumpcyjnych dziecka, jak też na osobistych staraniach o jego wychowanie. Prawdopodobny przebieg procesu wychowawczego, polegającego na oddziaływaniu na

osobowość dziecka i zapewnieniu mu odpowiedniego wykształcenia oraz zdobycia zawodu odpowiadającego jego zdolnościom i zamiłowaniom, uzależniony jest zarówno od zapewnienia środków utrzymania, jak i od osobistego starania o wychowanie dziecka. Dlatego ustawodawca uznał, że obowiązek alimentacyjny może polegać także na osobistych staraniach o utrzymanie i wychowanie dziecka. Niemniej jednak także i z tej możliwości oskarżony nigdy nie skorzystał. Nigdy bowiem, nawet w trakcie przedmiotowego postępowania, nie poczynił on żadnych starań o zmianę sposobu przyczyniania się do zaspokajania potrzeb pokrzywdzonego.

W świetle powyższego uznać zatem należy, że oskarżony M. B. pomimo tego, że miał obiektywną możliwość wykonania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, obowiązku tego nie dopełnił ze złej woli. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z utrwalonym w tej mierze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa nawet trudna sytuacja materialna rodziców - na co powoływał się w przedmiotowym postępowaniu oskarżony - nie zwalniała go od obowiązku świadczenia na potrzeby dziecka, chyba że takiej możliwości byłby on pozbawiony w ogóle. Rodzice zmuszeni są bowiem dzielić się z dziećmi nawet bardzo szczupłymi dochodami, a w sytuacjach skrajnych, zwłaszcza o charakterze przejściowym, sprostanie obowiązkowi alimentacyjnemu będzie wymagać od nich znacznie większego poświęcenia. Jednocześnie obowiązek ten jest niezależny od tego, gdzie znajduje się dziecko. **Jeśli byli małżonkowie nie mieszkają razem i dziecko mieszka u jednego z nich, nie zwalnia to drugiego z rodziców od udziału w kosztach utrzymania i wychowania dziecka.**

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że jak już zasygnalizowano powyżej, w okresie objętym zarzutem, oskarżony sporadycznie tylko i przez krótkie okresy czasu pracował zarobkowo, pomimo tego, że był w pełni sił, a więc i swych możliwości zarobkowych. Nic nie stało mu zatem na przeszkodzie, by podejmować zatrudnienie (nawet o charakterze doraźnym) i systematycznie łożyć na utrzymanie pokrzywdzonego K. B..

Zgodnie z treścią art. 209§1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten kto upoczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Unormowania dotyczące źródeł i uprawnień alimentacyjnych, ich treści, zakresu, kolejności itp. zawiera Kodeks rodzinny i opiekuńczy. I tak, zgodnie z treścią art. 133§1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135§1 kro). Jak wynika z powyższego obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka mieści się w katalogu obowiązków troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka. Jednocześnie przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu – odpowiedni do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. **Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej, niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie** (por. np. orz. Sądu Najwyższego z dnia 05 stycznia 1956 roku, III Cr 919/55, OSN 1957, poz. 74, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku).

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że na oskarżonym ciążył obowiązek alimentacyjny. Źródłem tego obowiązku był wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 13 listopada 2012 roku (sygn. akt III RC 737/12).

Sąd nie miał także żadnych wątpliwości co do tego, że działanie oskarżonego wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi, nosiło znamiona działania upoczywego. Zachowanie M. B. trwało bowiem przez znaczny czas, a to przez okres półtora roku. Oskarżony, który jest osobą jeszcze stosunkowo młodą, zdrową i w pełni sił, w okresie objętym zarzutem, podejmował sporadycznie prace. Miał on więc obiektywne możliwości zaspokojenia potrzeb życiowych swego dziecka. Obowiązkowi temu jednak w żaden sposób nie zadośćuczynił.

Rozważając nad karą Sąd zważył:

Przy wymiarze kary sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk.

Przestępstwo popełnione przez oskarżonego zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również i ogromne jego zawinienie. Działaniem swoim oskarżony wystąpił bowiem przeciwko podstawowemu dobru prawnemu, a mianowicie przeciwko rodzinie i opiece. Jednocześnie oskarżony M. B., jak wynika z materiału dowodowego, zachowaniem swoim okazywał skrajne lekceważenie nie tylko pokrzywdzonego, ale i też podstawowych zasad współżycia społecznego. Okoliczności te potęgują ocenę stopnia zawinienia oskarżonego na jego niekorzyść. Wskazać również należy, na wyjątkowo wyzywający sposób działania sprawcy, wskazujący na jego wysoką demoralizację.

Wszystkie powyżej wskazane okoliczności przesądzają o konieczności przyjęcia, że czyn którego dopuścił się oskarżony charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości oraz że ogromne jest jego zawinienie. Sąd nie miał bowiem najmniejszych nawet wątpliwości odnośnie zawinienia oskarżonego. Jest on osobą zdrową psychicznie, nieupośledzoną umysłowo, zaś naganność czynu jakiego się dopuścił oczywista jest dla każdego dorosłego członka społeczności.

Jako okoliczność zdecydowanie obciążającą odpowiedzialność oskarżonego Sąd wziął pod rozwagę jego uprzednią wielokrotną karalność.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiać musiała też kolejna przesłanka z art. 53 § 2 kk, a mianowicie fakt, że oskarżony nie podjął żadnych starań, aby choć w części naprawić wyrządzone swoim działaniem szkody, a to poprzez zadośćuczynienie obowiązkowi alimentacyjnemu w inny aniżeli materialny sposób, czy chociażby przeproszenie pokrzywdzonego.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował stosunkowo młody jeszcze wiek oskarżonego oraz częściowe przyznanie się do winy.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd orzekł wobec oskarżonego M. B. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności uznając ją za adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego. Jakkolwiek kary ta wymierzona została w granicach zbliżonej do najniższego ustawowego zagrożenia, to jednak zdaniem Sądu spełni ona wobec oskarżonego zakładane cele, w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu kara w powyższej wysokości w całości uwzględnia ocenę stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. Uświadomi ona także skarżonemu całkowitą nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem.

Jednocześnie, zdaniem Sądu, orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności będzie jedyną możliwością osiągnięcia wobec sprawcy celów jakie stawiane są przez ustawodawcę karze. Sąd uznał bowiem, że tylko taka kara przyczyni się do zmiany postępowania M. B. i pozwoli mu zrozumieć naganność swego postępowania, a także ukształtuje jego osobowość, poglądy i postawę wobec porządku prawnego tak, by nie popełnił on ponownie nie tylko podobnego, ale i żadnego przestępstwa. Jest to tym bardziej zasadne jeśli się zważy, że oskarżony był już kilkakrotnie karany sądownie, a orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie przyniosły pożądanego efektu. W ocenie Sądu oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, wobec której niezbędne jest penitencjarne oddziaływanie, gdyż tylko wówczas istnieje szansa na to, że zrozumie on w końcu nie tylko naganność swojego dotychczasowego postępowania, lecz również całkowitą nieopłacalność występowania przeciwko obowiązującym zasadom życia społecznego. Dotychczasowy tryb sposób życia oskarżonego, jego uprzednia karalność, popełnienie przedmiotowego przestępstwa w okresach próby, nie przyniosły spodziewanego rezultatu w postaci wypracowania w oskarżonym poczucia konieczności właściwego funkcjonowania w społeczeństwie.

Wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest także w pełni proporcjonalna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych sprawcy przestępstw, a przy tym uwzględnia stopień zawinienia oraz powinna w sposób należyty spełnić swe zadania tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Jako, że oskarżony w niniejszej sprawie był tymczasowo aresztowany Sąd, na podstawie art. 63 § 1 kk, okres ten zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności od dnia 16 grudnia 2014 roku do dnia 02 stycznia 2015 roku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 kpk, tj. mając na uwadze aktualny stan rodzinny i majątkowy oskarżonego M. B. oraz wymierzenie wymienionemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, Sąd zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.